

V § 217 obč. zák. pak stanoví se výslovně, že jsou tito příbuzní oprávněni činiti oznámení u soudu. Že toto ustanovení zákona dlužno v zájmu nezletilců vykládati extensivně tak, že příbuzní jsou oprávněni též ku podání stížnosti, plyne nejen z povahy věci, nýbrž i ze slov zákona, který nerozeznává, zda jde o soud první či vyšší stolice. Rekursní soud odmítl sice stížnost Františky S-ové do usnesení první stolice, nepokládaje ji neprávem za legitimovanou, vyřídil však věcně i její stížnost tím, že zabýval se vývody této stížnosti, podané současně též poručníkem svrchu zmíněné nezletilé. Netřeba tudíž nařizovati soudu rekursnímu, aby o stížnosti Františky S-ové věcně rozhodl. Ve věci samé nelze přisvědčiti důsledkům, které rekursní soud vyvodil ze skutečnosti, že se účastníci zřekli vyhotovení a doručení soudního usnesení. Projednání pozůstalosti po Václavu S-ovi nebylo dosud skončeno, ježto odevzdací listina vydána nebyla. Skutečnost, že se vyskytlo nové, dosud neznámé jmění pozůstalostní, přivodila nutnost, by toto nové jmění pojato bylo do inventáře pozůstalostního a by o veškerém jmění, do pozůstalosti náležejícím se pokračovalo v projednání pozůstalosti, ježto zvláštní oddělené projednání pozůstalosti o části jmění před odevzdáním pozůstalosti jest vyloučeno (§ 179 nesp. pat. a contrario), jak správně byl již vytkl rekursní soud. V důsledku nového projednání pozůstalosti a nového zjištění úhrnného pozůstalostního jmění změnil se podklad, na němž byla účastníky uzavřena úmluva ze dne 10. května 1918, a nelze proto účastníkům odpírati právo, by svá původní prohlášení měnili, po případě od nich ustupovali, ježto právě ona prohlášení, jakož i zmíněná úmluva se staly v předpokladu, že do jmění pozůstalostního náležejí jen předměty uvedené v tehdejší inventáři, a projednání pozůstalosti, třeba i dle dohody stran provedené, nabude právomoci až vejitím odevzdací listiny, na základě jeho vydané, v moc práva. Musil proto dovolací soud zrušiti zmíněné ujednání o rozdělení pozůstalosti ze dne 10. května 1918 a v důsledku toho i poručenského schválení, jehož se tomuto ujednání ohledně nezl. Anny S-ové dostalo.

Čís 395.

Dědickou přihlášku z posledního porřízení nelze odmítnouti proto, že poslední porřízení není závětí, nýbrž dovětkem.

(Rozh. ze dne 4. února 1920, R I 46/20.)

V posledním porřízení, formálně bezvadném, obmyslil zůstavitel své nejbližší příbuzné, aniž by výslovně pořídil o celém svém jmění nebo o poměrné jeho části. Pozůstalostní soud nepřijal dědické přihlášky příbuzných, v posledním porřízení obmyšlených, z důvodu, že nejde o závěť, nýbrž o pouhý dovětek. Rekursní soud usnesení to potvrdil. Důvody: Dle § 121 nesp. pat. má dědic podati dědickou přihlášku, vyhovující předpisům §§ 799 a 800 obč. zák. a pozůstalostní soud může dle § 122 nesp. pat. přijati na soud pouze přihlášku, vyhovující předepsané formě, a jen na základě takové lze pozůstalost projednati. Z toho, jakož i z §§ 75 a 116 nesp. pat. vyplývá, že již při zahájení projednání pozůstalosti a před tím, nežli se dědická přihláška přijme, dlužno řešiti

otázku, zda byl opravdu kdo za dědice povolán, a že nelze řešení otázky té vyhradití pozdějšímu řízení. V případě, o nějž jde, není třeba, by byly vyšetřeny sporné skutečnosti, nýbrž dlužno se pouze zabývatí otázkou, zda poslední pořízení jest závětí či dovětkem. Otázka ta jest však pouhou otázkou právní, již pozůstalostní soudce musí řešiti. Nelze přisvědčiti stěžovatelům, míní-li, že pozůstalostní soud musí přijati každou přihlášku. Pozůstalostní soud jest k tomu dle § 121 nesp. pat. povinen pouze tehdy, je-li přihláška podána v předepsané formě. Leč předpokladu toho tu není, ježto k formě náleží také důvod a dlužno tedy i po této stránce věc přezkoumati. Ježto pak zůstavitel nepořídil o celém jmění, ani o poměrné jeho části, není pořízení závětí, nýbrž dovětkem, pročež pozůstalostní soud právem nepřijal dědické přihlášky.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a nařídil soudu pozůstalostnímu, by dědickou přihlášku k soudu přijal.

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti dlužno dáti za pravdu, že napadnutým rozhodnutím byl porušen zákon o nesporném řízení, jmenovitě jeho předpis § 122. V tomto paragrafu, který nařizuje, že každou dědickou přihlášku, v předepsané formě sepsanou, nutno na soud přijati, jest obsaženo též ustanovení, že důkaz o důvodu práva dědického lze podati také dodatečně. Jelikož následkem toho jest za to míti, že soud jest povinen přijati i takovou dědickou přihlášku, ve které důvod dědického práva nebyl prokázán, vyplývá z toho, že přijetí přihlášky na soud nezávisí na průkazu zmíněného důvodu, a že názor rekursního soudu, že k formě přihlášky náleží i platný důvod dědického práva, není správným. I ustanovení § 126 nesp. řízení vede k témuž úsudku. V něm, právě tak jako v § 122 nesp. řízení, mluví se o předepsané formě, při čemž o obsahu posledního pořízení není zmínky, a dlužno z § 126 nesp. řízení usuzovati, že i taková poslední vůle, která nebyla zřízena v náležité formě, může býti základem přihlášky dědické, poněvadž v tomto paragrafu příkládán jest formální správnosti testamentu význam pro rozdělení úloh stran ve sporu z dědického práva. Hledíc k ustanovení § 121 nesp. říz. jest ovšem třeba, by v dědické přihlášce bylo také uvedeno, zdali dědic dědický nárok zakládá na dědické smlouvě, posledním pořízení, či na zákoně. V tom případě, je-li právním důvodem poslední pořízení, jest pak na soudu pozůstalostním, aby, bylo-li poslední pořízení již soudně vyhlášeno, pouze formelní jeho platnost přezkoumal a, nepouštěje se do obsahu jeho, zjistil, je-li prosto vad zevních, na první pohled patrných (vitium visibile), které by je činily právně neplatným. Ustanovení § 123 nesp. říz. není tomu nikterak na závadu, neboť jednak se netýká dědické přihlášky, s jejímž přijetím, otázce odevzdání pozůstalosti nikterak neprejudikujícím, zákon nespojuje jiných důsledků, nežli legitimaci ke sporu z dědického práva, jakož i rozdělení úloh stran v dotyčném sporu (§ 125 a 126 cit. zák.), jednak dle něho může obsahově i formálně vadné poslední pořízení býti základem projednání pozůstalosti, souhlasí-li s tím výslovně ti, jimž by podle zákona příslušelo právo k pozůstalosti. Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že odmítnutí dědické přihlášky stěžovatelů

z posledního pořízení, jež není stíženo žádnou zevnější vadou, není v zá-
koně opodstatněno.

Čís. 396.

**Proti usnesení odvolacího soudu, jímž pro zmatečnost zrušeny roz-
sudek a řízení první stolice o návrhu na vyklizení najatých místností, ježto
jde o nájem zákonem chráněný a předchozí svolení soudu vymoženo ne-
bylo, přípustným je rekurs dle § 519 čís. 2 c. ř. s.**

**Smlouva o nájmu hostinských místností a koncese jest smlouvou
pachtovní.**

(Rozh. ze dne 4. února 1920, R I 50/20.)

Propachtovatel domáhal se na okresním soudě, by dle § 567 c. ř. s. vydal příkaz, by pachtýři vyklidili kavárnu a restauraci s příslušenstvím, jež jim byly dány v nájem spolu s živnostenskou koncesí. Soud první stolice návrhu vyhověl; když pak pachtýři vznesli námitky, nevyhověl jim a vyklizovací příkaz ponechal v platnosti. Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice, jakož i celé předchozí řízení. Dů-
vody: Objekty, jichž vyklizení se žalobce domáhá, spadají pod naří-
zení ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n. Lhostejno, zda živnost ho-
stinská a výčepnická provozuje se pouze v budovách či také mimo ně. Jádrem zůstávají vždy najaté místnosti, ježto bez nich nebylo by lze živnost vůbec vykonávat. Rozhodným jest, že živnost hostinská a výčepnická se provozuje k výdělku a že dle úmyslu zákonodávce má být nařízením o ochraně nájemců chráněna nejen osoba nájemce a jeho rodiny, nýbrž i jejich výdělek. Pronajetí místností, by v nich byla pro-
vozována živnost hostinská a výčepnická, zůstane nájmem, třebaš míst-
nosti jsou zařízeny ku provozování živnosti a třebaš nájemce převzal
od pronájemce i příslušnou živnostenskou koncesi, již v místnostech těch
provozuje. Místností pak používá se, aniž by byly nějak pozměněny (§ 1091
obč. zák.).

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by, nehledě k domnělému důvodu zmatečnosti, odvolání po zákonu vyřídil.

Důvody:

Rekurs dlužno uznati formálně za přípustný a věcně za ospravedl-
něný. Přípustným jest rekurs dle § 519 čís. 2 c. ř. s. Arciř předpokládá
tento předpis zákona, že usnesením odvolacího soudu byla nejen vyslo-
vena zmatečnost rozsudku první stolice, nýbrž že zároveň byla žaloba
odmítnuta, poněvadž, nebylo-li zároveň vyřčeno odmítnutí žaloby, nutno
o ní dále se stranami jednati a přípustnost rekursu řídí se pak předpisem
§ 519 čís. 3 c. ř. s. Než v případě, o který se zde jedná, vyslovena v odpor
vzatým usnesením nejen zmatečnost rozsudku a předchozího řízení první
stolice, čítajíc v to příkaz k vyklizení a zrušeny nejen tyto procesuální
úkony, nýbrž odmítnut zároveň, byť i ne výslovně, tož alespoň věcně
i návrh na vyklizení, zastupující zde žalobu. Neboť odvolací soud, vy-
cházejíc z názoru, že právní poměr mezi sporujícími se stranami jest
nájmem v užším smyslu, požívajícím zákonné ochrany, odkazuje stěžo-